ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 7ης Μαΐου 1998 *

Στην υπόθεση C-239/97,

Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τον Michael A. Buckley, Chief State Solicitor, επικουρούμενο από τους Paul Gallagher, SC, και Niamh Hyland, barrister-at-law, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιρλανδίας, 28, route d'Arlon,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Peter Oliver, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της ίδιας υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(97) 693, της 16ης Απριλίου 1997, περί μειώσεως της συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΤΠΑ) στο λειτουργικό πρόγραμμα για τον τουρισμό στην Ιρλανδία κατά την περίοδο 1989-1993, στο κοινοτικό πλαίσιο στηρίξεως για τις διαρθρωτικές παρεμβάσεις στην Ιρλανδία βάσει του στόχου 1 για την περίοδο 1989-1993, και περί τροποποιήσεως της αποφάσεως C(89) 2258/7 της 21ης Δεκεμβρίου 1989, όπως έχει μετά την πιο πρόσφατη τροποποίησή της με την απόφαση C(93) 3769, της 17ης Δεκεμβρίου 1993,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Wathelet, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και L. Sevón (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιουνίου 1997, η Ιρλανδία ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(97) 693, της 16ης Απριλίου 1997, περί μειώσεως της συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Ανάπτύξεως (ΕΤΠΑ) στο λειτουργικό πρόγραμμα για τον τουρισμό στην Ιρλανδία κατά την περίοδο 1989-1993, στο κοινοτικό πλαίσιο στηρίξεως για τις διαρθρωτικές παρεμβάσεις στην Ιρλανδία βάσει του στόχου 1 για την περίοδο 1989-1993, και περί τροποποιήσεως της αποφάσεως C(89) 2258/7 της 21ης Δεκεμβρίου 1989, όπως έχει μετά την πιο πρόσφατη τροποποίησή της με την απόφαση C(93) 3769, της 17ης Δεκεμβρίου 1993.

2 Με αίτηση που κατέθεσε στις 28 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή προέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου στηριζόμενη στο ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπρόθεσμα. Επιπλέον, ζήτησε να καταδικαστεί η Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

3 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφυγή δεν ασκήθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης. Εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στο προσφεύγον κράτος στις 17 Απριλίου 1997, εν προκειμένω η δίμηνη αυτή προθεσμία, η οποία παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως σύμφωνα με το άρθρο 81, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, και μάλιστα κατά δέκα ημέρες για τους Ιρλανδούς διαδίκους, έληξε στις 27 Ιουνίου 1997. Όμως, η προσφυγή ασκήθηκε μόλις στις 30 Ιουνίου 1997.

4 Το προσφεύγον κράτος δεν αμφισβητεί ότι η προσφυγή ασκήθηκε μετά τη λήξη της τασσομένης προθεσμίας. Ωστόσο, ισχυρίζεται ότι η εν λόγω υπέρβαση της προθεσμίας οφείλεται σε τυχαίο συμβάν ή ανωτέρα βία υπό την έννοια του άρθρου 42 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου. Συναφώς, αναφέρει ότι το δικόγραφο της προσφυγής απεστάλη προς το Δικαστήριο με επείγουσα ταχυδρομική επιστολή στις 26 Ιουνίου 1997 και ότι η χρησιμοποιηθείσα υπηρεσία επείγουσας διεκπεραιώσεως αλληλογραφίας, μια ειδική ταχυδρομική υπηρεσία, είχε εγγυηθεί ότι η επιστολή θα διανεμόταν την επόμενη ημέρα. Εντούτοις, το αεροπλάνο το οποίο μετέφερε την επιστολή από το Δουβλίνο στις Βρυξέλλες καθυστέρησε να προσγειωθεί και, συνεπώς, υπήρξε καθυστέρηση στην εκφόρτωση των αποσκευών. Επομένως, όλες οι αποσκευές που μετέφερε το αεροπλάνο αυτό έχασαν την ανταπόκριση που συνέδεε τις Βρυξέλλες με το Λουξεμβούργο.

5 Το προσφεύγον κράτος προσθέτει ότι, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, δεν ήταν λογικά δυνατόν να προβλεφθεί ότι η υπηρεσία επείγουσας διεκπεραιώσεως αλληλογραφίας θα παραβεί τις υποχρεώσεις της. Εξάλλου, ισχυρίζεται ότι τα προβλήματα αυτά ήταν εντελώς ανεξάρτητα της θελήσεώς του, οπότε δεν μπορούσε να κάνει τίποτε για να εξασφαλίσει ότι το δικόγραφο της προσφυγής θα φθάσει εμπρόθεσμα στο Λουξεμβούργο.

6 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι, λαμβανομένης υπόψη της κατά δέκα ημέρες παρεκτάσεως λόγω αποστάσεως της προθεσμίας που διέθετε το προσφεύγον κράτος, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής έληξε στις 27 Ιουνίου 1997. Κατά συνέπεια, η προσφυγή, η οποία ασκήθηκε στις 30 Ιουνίου 1997, είναι εκπρόθεσμη.

7 Το Δικαστήριο έχει κρίνει κατ' επανάληψη ότι δεν χωρεί παρέκκλιση από την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων περί δικονομικών προθεσμιών παρά μόνον υπό περιστάσεις εντελώς εξαιρετικές, τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, κατά το άρθρο 42, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων αυτών ανταποκρίνεται στην επιταγή ασφαλείας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1985, 42/85, Cockerill-Sambre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3749, σκέψη 10· της 15ης Ιανουαρίου 1987, 152/85, Misset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 223, σκέψη 11· της 4ης Φεβρουαρίου 1987, 276/85, Κλαδάκης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 495, σκέψη 11, και τη διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 1992, C-59/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-525, σκέψη 8).

8 Πάντως, οι περιστάσεις που επικαλείται το προσφεύγον κράτος δεν μπορούν να θεωρηθούν ως εξαιρετικές που συνιστούν τυχαίο συμβάν ή ανωτέρα βία υπό την έννοια της πιο πάνω διατάξεως.

9 Συγκεκριμένα, το προσφεύγον κράτος δεν μπορεί να ισχυριστεί βασίμως ότι, με το να αποστείλει το δικόγραφο της προσφυγής με επείγουσα επιστολή στις 26 Ιουνίου 1997, έπραξε ό,τι ήταν αναγκαίο για να εξασφαλίσει ότι το δικόγραφο αυτό θα φθάσει εγκαίρως, δηλαδή την επόμενη ημέρα, ενώ η προθεσμία που διέθετε το κράτος αυτό είχε παρεκταθεί λόγω αποστάσεως κατά χρονικό διάστημα δέκα ημερών, υπολογισμένο με βάση τη συνήθη διάρκεια διεκπεραιώσεως της αλληλογραφίας και λαμβανομένων υπόψη των ενδεχομένων προβλημάτων εντός των ταχυδρομικών υπηρεσιών. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί ούτε να επικαλεστεί κάποια εξαιρετική δυσλειτουργία των υπηρεσιών αυτών για να αποφύγει την απώλεια δικαιώματος την οποία συνεπάγεται η παρέλευση των δικονομικών προθεσμιών (βλ. την προαναφερθείσα διάταξη Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψη 10).

10 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

11 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Ιρλανδία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 7 Μαΐου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

M. Wathelet